

Bij ZOG Genk kom je weer thuis

Toermalien en Mandana.

Verhuizen naar een woonzorgcentrum doe je niet zomaar. Bij ZOG kom je niet zomaar wonen - je komt thuis. Je richt je kamer in met je eigen spullen, je kiest zelf wanneer je opstaat, eet of bezoek ontvangt, en je vindt er een vertrouwd zorgteam dat je bijstaat op jouw manier. In onze kleine woongroepen voel je huiselijkheid en gezelligheid, samen met je medebewoners, en met familie en vrienden die altijd welkom zijn.

Jij geeft het ritme aan, wij volgen jouw tempo.

't Kosenhuisje

Nood aan gezelschap, zorg en een zinvolle dagbesteding? In dagverzorgingscentrum 't Kosenhuisje ben je van maandag tot vrijdag welkom. En jij als mantelzorger? Jij krijgt even de kans om op adem te komen, met een gerust hart.

Overdag in goede handen zodat je mantelzorger even op adem komt.

administratie@zoggenk.be
089 57 35 00

De tandenborstel uit Taipei

Caroline Vandewal, is één van de zes medewerkers van de dienst Pastorale Zorg en Zingeving in ZOL. Wil je graag een spiritueel zorgverlener spreken? Vraag ernaar bij een verpleegkundige of bel naar tel. 089 80 78 10.

Als spiritueel zorgverlener kom ik vaak binnen als mensen even niet meer weten hoe verder. Die ochtend was het Jean die me nodig had. Een verpleegkundige belde me: "Jean heeft een moeilijke dag. Zijn echtgenote is exact een jaar geleden overleden." Toen ik zijn kamer binnenstapte, zag ik het meteen: verdriet dat niet roept, maar stil in de hoek wacht tot iemand erbij komt zitten.

Jean kijkt op. Zijn ogen zijn rood, zijn handen rusteloos. Ik benoem voorzichtig dat het een beladen dag is. Hij knikt. "Nu ik hier zelf in het ziekenhuis lig, komen de herinneringen aan die moeilijke tijd nog sterker terug."

Wanneer ik naar zijn echtgenote vraag, vertelt hij vooral over het medische verloop. Feiten en tijdslijnen. Soms is dat de veiligste weg rond een verhaal dat nog te veel pijn doet. Tussen de regels door hoor ik zijn eenzaamheid. Jean vertelt dat hij nu bij zijn zoon woont, omdat alleen blijven niet meer lukte. Niet uit zwakte, maar uit nood aan nabijheid.

Dan vraag ik of hij een mooie herinnering aan haar met me wil delen. Hij kijkt me even aan, alsof hij aftast of dat wel mag en wijst dan naar zijn toiletas. Ik geef hem die aan en tot mijn verbazing haalt hij er een eenvoudige tandenborstel uit, en er verschijnt een kleine, oprechte glimlach op zijn gezicht. "Deze komt uit een hotel in Taipei," zegt hij. "Meer dan twintig jaar geleden waren we daar op reis. Elke dag lag er een nieuwe tandenborstel op de kamer. Ik heb ze allemaal meegenomen, tot grote ergernis van mijn vrouw." Hij lacht zacht. "Maar dat was onze mooiste reis. Zoveel cultuur, warm weer... We hebben er vrienden gemaakt die ik nog altijd spreek." Hij draait de tandenborstel tussen zijn vingers, alsof het een klein relikwie is. "Telkens wanneer ik ergens overnacht, neem ik er zo één mee. Dan is ze weer even bij me."

Wat begon als een gesprek over verlies, wordt een warme stroom van herinneringen. Zijn vrouw verschijnt in elk verhaal; niet als een pijnlijke afwezigheid, maar als iemand met wie het leven groot en vol mocht zijn.

Bij het afscheid vertelt Jean dat hij opgelucht is. Dat het zo'n deugd deed om over haar te spreken. Hij begrijpt nu beter waarom het vandaag zo zwaar is: omdat het samen zo mooi geweest is.

Soms ligt troost niet in grote woorden, maar in iets kleins dat reist door de tijd. Zoals een tandenborstel uit Taipei, die in een ziekenhuiskamer ineens een heel leven openvouwt. ✦